

Zimska bajka o Lani i njezinom plišanom medi

Tekst je pisan po porudžbini Lutkarskog kazališta Mostar.

Premijera: 10.12.2016.

Režija: Boris Čakširan

Lica

Lana

Dada (plišani medo)

Tata

Mama

Sveti Nikola

Radijator

Papiri

Laptop

Kaput

Scena 1.

Obitelj Uzelac priprema se za blagdan sv. Nikole i božićne i novogodišnje blagdane koji slijede. To ipak ne izgleda onako kako se Lana nadala. U dnu sobe, na sredini zadnjega zida, poluokičen bor, a pokraj njega ukrasi. S lijeve strane stol, stolica, na stolu laptop. U blizini stola Lanin krevet. S desne strane stol za ručavanje, na kojemu su neki papiri i fascikle, pokraj stola radijator. Između ovoga stola i bora prazan prostor, tu će se kasnije useliti jedna "velika fotelja".

MAMA (off):

Lana, jesi li oprala zube?

LANA:

Evo, sad ću, samo da završim. (LANA vadi ukrase iz kutije i kiti bor.) Mama, dođi, pomoz mi.

MAMA (off):

Lana, rekla sam ti da spremam večeru. Ne mogu sve u isto vrijeme.

LANA:

Tata, dođi ti.

TATA (sjedi i radi na laptopu):

Evo, stižem Lana, ne budi nestrpljiva. Vidiš li da radim?

LANA pokušava sama okititi bor, ali ne može dohvatiti više grane čak ni kada stane na stolicu. Zvoni telefon. Mama ulazi u sobu. Uzima mobilni telefon.

MAMA:

Da, ja sam. Aha... Aha... Večeras! Ali vi znate da je sutra blagdan... Dobro, znam, znam, ali svejedno... Dobro. Razumijem... Poslat ću večeras.

TATA (zagledan u laptop):

Što je bilo?

MAMA:

Šef želi da mu večeras pošaljem neko izvješće. Vidiš ove papire na stolu, sve ih trebam pogledati. To stvarno nema smisla. (Ugleda na podu kaput.) Vinko, odakle sada ovaj kaput na podu? (Podiže ga i prebaci preko ruba Laninog kreveta.)

TATA (sada se prvi put okrene, ali se i brzo vrati prema laptopu):

Ne znam, mislio sam da sam ga prebacio preko stolice.

LANA:

Tata, hajde.

TATA:

Lana, nisam završio.

TATA (pokazuje mami da mu se približi. Šapuće.):

Slušaj, naručio sam za Lanu preko interneta dar za svetog Nikolu. Onu ružičastu torbu s pokemonima. Staviti ćemo u džepove suhe šljive i kajsije.

*U pozadini LANA se na prstima pokušava popeti na stolicu da bi stavila ukrase na vrh bora.
LANA pada sa stolice.*

LANA:

Jaj, jooooj.

TATA i MAMA priskaču u pomoć.

MAMA:

Pa vidiš li što si sada uradila! Lana, stalno ti pričam da se ne penješ na stolice. Jednom ćeš glavu razbiti.

TATA:

Daj da vidim. Pa ogulila si kožu. (Puše joj u ranu.)

MAMA:

Stvarno si postala nemoguća.

LANA:

Pa kad mi niste htjeli pomoći.

TATA:

Nemoj tako Lana, vidiš da smo bili u poslu. Nego ti ne želiš pričekati, nestrpljiva si.

LANA:

Pa dokle ću čekati? Stići će i sveti Nikola, a mi nismo okitili bor. Tako će on reći - vidi ovo je neko lijeno dijete od ovih Uzelaca, ni bor nije okitilo. E, a ja to neću, zašto bi se ljutio na mene i zašto bih ja bila kriva, pa da mi ostavi šibu u čizmici.

MAMA:

Neće sveti Nikola večeras, nego sutra navečer. Znači, bilo je dovoljno vremena.

TATA:

Dobro, dobro. Hajde, očistit ćemo ranu i ideš u krevet.

TATA uzima vatu, alkohol i čisti joj koljena. LANA jaukne. TATA joj zalijepi flaster. MAMA donosi četkicu za zube na kojoj je već stavljena pasta. Pere zube LANI. Daje joj čašu da ispere usta. Obriše joj usta ručnikom i stavi ručnik na radijator. Skidaju joj haljinicu i navlače spavaćicu. LANA legne u krevet. TATA ugasi svjetlo pokraj njezina kreveta. TATA i MAMA se vrate svatko svome poslu - TATA za računalo, a MAMA sjeda za stol i prebire po papirima.

LANA:

Nemoj plakati, Dado. Znam da te malo boli ta nogica što si je povrijedio kada si pao sa stolice. Hajde, daj da Lana poljubi. Eto. Sve će biti u redu. I nemoj biti tužan. Znam, ne

primjećuju te, ali tebe voli tvoja Lana, nitko drugi ti ni ne treba. Hajde, da se sada zagrlimo i zaspemo. Laku noć.

LANA se pokrije i pokrije svoga medu. Čuje se sat koji otkucava. LANA je zaspala. DADA lagano ustaje iz kreveta. Gleda TATU i MAMU. Mrak.

Scena 2.

Ista soba i LANA u njoj. MAMA se čuje samo kao glas koji dopire iz neke druge prostorije.

MAMA (off):

Laaaanaaa! Hajde dušo, vrijeme je da ustaneš.

Lana se uspravi u krevetu.

LANA:

Uh, baš sam nešto čudno sinoć sanjala. (Protegne se. Zijeva.) Kao da si ustao iz kreveta... (Vidi da nema Dade. Traži ga.) Hej, gdje si se sakrio? (Traži po krevetu, ispod, sa strane.) Maaamaa, da nisi negdje vidjela Dadu?

MAMA (off):

Pobogu, Lana, otkud ja znam gdje ti zagubiš svoje igračke.

LANA (dovikuje Mami):

To nije igračka, to je Dada i nisam ga nigdje izgubila. Stavila sam ga sinoć na jastuk, a sada ga nema. Ovo ne može biti. (Sada već traži svugdje po sobi.) Dada je tu negdje, samo ga trebam naći. (Ugleda ispod bora neko dugme. Prilazi mu, uzima ga u ruku.) Evo, to je Dadino dugme. Sinoć ga je imao na hlačama. Kako li je to dugme ovdje dospjelo?

TATA (off):

Jesi li ustala, Lana?

LANA (viče):

Evo, sad ću. Samo da nađem Dadu.

MAMA (off):

Hajde, nemoj sada odugovlačiti. Prvo ideš u igraonicu da bi tata i mama za to vrijeme mogli obaviti neke poslove, a poslijepodne idemo na novogodišnju predstavu.

LANA (za sebe):

Igraonica!? (Prevrne očima.) Umrijet ću od dosade. Bolje da prvo nađem Dadu, da mi on pravi društvo u toj glupoj igraonici. Čekaj, da vidimo. Dada je negdje, a ovdje je njegovo dugme. Dugme može otpasti ako te netko vuče za košulju ili jaknu.

U offu se čuje neka škripa ormara, udaranje potpetica o pod. Lana shvaća da mama i tata samo što nisu ušli, te govori kao da je ubrzana traka.

LANA:

Netko je došao ukrasti Dadu. Povukao ga je. Dada se otimao, jer se nije htio odvojiti od mene. Lopov ga je povukao i dugme je otpalo. Dadu su oteli, o tome se radi... (Uspori.) Ali tko? Tko bi to mogao biti? Vjerojatno neka bezobrazna djeca, jer njima sveti Nikola ne donosi darove, nego im ostavi šibu u čizmicu. Što ću sada?!

Zvoni telefon.

MAMA (off):

Da šefe, da, da. Što trebam dodati? Pa moram li to baš danas. Dobro, dobro.

TATA (off):

Pa zar je moguće? (Glasovi se utišaju, kao da ulaze u neku drugu sobu. Zvuk zatvaranja vrata.)

Lana sjedne na krevet.

LANA (pjeva):

Zašto joj je Dada važan,

reći ćete sada, znam.

Frend je pravi, nije lažan,

s njim nikada nisi sam.

Kad se bojiš on te hrabri,

kad si tužan, tješi te.

Kad se neki problem javi,

skupa vi ga riješite.

LANA:

Mi smo sve uvijek zajedno rješavali. Uvijek smo bili najbolji prijatelji... Mi smo povezani... Čekaj! (Promišlja.) Ovdje je ostalo neko njegovo dugme. Ako ja uzmem to dugme i malo ga protrljam, hoće li se nešto dogoditi. (*Lana trlja dugme. Ništa.*) A možda ako kažem neke čarobne riječi... (Promišlja.) Dugme, dugme, budi drug, pokaži mi gdje je put. Dugme, dugme, budi drug, pokaži mi gdje je put. Dugme, dugme, budi drug, pokaži mi gdje je put.

Odjedanput svjetlo u sobi se mijenja, crveni, skoro do usijanja. Glazba je mješavina raznih zvukova i glasova. Jasno je da se nešto čudno događa. Naglo pada mrak.

Scena 3.

Ista soba, ali s nekim drugim detaljima. Lana, Radijator, Papiri, Laptop, Kaput. Čuje se neka škripa pomiješana sa zvukom harmonike. Ručnik na zidu se pomjera.

LANA:

Što se to čuje? Tko je to?

RADIJATOR (prekriven):

Kako - tko? Evo, razmisli.

Kada vije,

i ide zima,

on te grije,

a rebra ima.

Tko je to?

LANA:

Neki psić? Kućni ljubimac?

Ručnik sklizne s radijatora.

RADIJATOR:

Pa kakav psić, blesice. Pa ja sam, Rale radijator.

LANA:

Kako ti to govoriš? (Šapuće.) Radijatori ne govore.

RADIJATOR:

Ih, ja sam uvijek govorio. Mislim da nije lijepo šutjeti ako želiš i imaš nešto smisljeno reći. Svoju pamet ipak treba dijeliti s drugima. Nego reci ti meni, otkuda ti u našoj sobici.

LANA:

Pa vidiš, ovo je moja soba, ili barem slična mojoj sobi, ali ja nikada nisam imala stvari koje govore.

RADIJATOR:

Stvar?! Mi nismo stvari, mi smo stanovnici ove sobe.

LANA:

Ima vas još?

RADIJATOR:

Ima, ima. A što tebi treba?

LANA:

Došla sam da nađem svoga Dadu. Znaš, to je moj plišani medo. Ja sam sinoć zaspala, kad ono jutros - njega nema. Jesi li ga možda negdje zapazio?

RADIJATOR:

Sušili su ovaj ručnik na meni, pa cijelu noć ništa nisam vidio. Hej, je li netko vidio toga medu?

PAPIRI (samo kao glasovi):

Jesmo.

LANA:

Tko je rekao - jesmo?

PAPIRI (glasovi):

Mi smo rekli.

LANA:

Tko - mi?

RADIJATOR:

Bijeli su,
k'o snijeg što pada.
Od drveta
ih prave sada.

LANA:

Police? (Traži ih pogledom.)

PAPIRI (glasovi):

Ma ne.

Sa stola se podižu papiri, kao neki veliki organizam i nadviju se nad LANU.

LANA:

Kako ste veliki. Zapravo ste svatko za sebe mali, a kada ste zajedno postanete veliki... (Gleda ih.) Vi znate gdje je moj medo?

PAPIRI:

Znamo, ali nećemo ti reći, eto.

LANA:

Zašto?

PAPIRI:

Jer znamo da nas ne voliš, eto.

LANA:

Kako to znate?

PAPIRI:

Eto, osjećamo to. Kad god nam se tvoja mama približi, ti se namrštiš. Eto, ne voliš nas. Hajde reci? (Rašire se u jednu ogromnu lepezu.)

LANA:

Nije lijepo o drugima loše govoriti.

PAPIRI:

Nije lijepo, nije lijepo - ali ti nas ne voliš, to je svima jasno. I mi ćemo sada zašutjeti i više nećemo ni riječ prozboriti. Eto. (Oni se skupe, uvuku u fasciklu. Čuje se zvuk kao da se fascikla zaključala.)

LANA (Radijatoru):

Ima li ovdje još netko da mi pomogne, kada se ovi papiri dure?!

RADIJATOR joj pokazuje da pogleda na drugi stol na kojem se proteže LAPTOP. Ona gleda RADIJATOR zbunjeno, ne razumije te geste.

LANA (Radijatoru):

Ništa ne razumijem.

RADIJATOR:

Kad otvoriš ga,

tada radi.

Vole ga

djeca, mladi.

Dok oni pričaju, LAPTOP se sa stola hitro zaleti pa skoči na krevet, a onda se odbaci upravo iza Laninih leđa.

LANA:

Laptop?

RADIJATOR:

Tako je. (I dalje joj pokazuje na nešto iza nje.)

Ona se okreće, ali joj se LAPTOP stalno skriva iza leđa. Ona pokušava biti brža od njega i u jednom trenutku se sudare. LAPTOP odskoči ponovo na stol.

LAPTOP:

Jest, uvijek se tako ponašam.

LANA:

Kako tako?

LAPTOP:

Uvijek neko nasilje prema jadnom meni.

LANA:

Ma nemoj.

LAPTOP:

Osobito kada tvoj tata nije kod kuće. Ja se pretrgnem od posla, a ti odmah pritisneš onu tipku ctrl-ctrl. Kažeš - vidi, zaglupio se. I onda me tako pališ-gasiš-pališ-gasiš. Znaš li ti kako je to teško? (Cmizdravo.)

LANA:

Nisam znala.

LAPTOP:

Eto, sad znaš. Duša mi se moja elektronska cijepa.

RADIJATOR:

Evo ga, drama, kao u kazalištu.

LAPTOP:

Svašta, ja u kazalište ne idem. Sjedim i gledam na internetu što ima po svijetu. Osim toga, harmonikašu, nemoj se miješati. Dosta mi je što me je ona povrijedila. (Publici.) Pozovite hitno neku delegaciju za zaštitu laptopovskih prava.

LANA:

Pa dobro, ne ljuti se. Nisam znala da ti to gašenje tako smeta.

KAPUT (*se uspravi na krevetu*):

Tko je rekao - peta? Ja ne želim imati posla s nekim bezveznim cipelama. Uz mene se nosi samo kožna obuća.

RADIJATOR:

Djevojčica je rekla - nisam znala da ti smeta (Posljednje riječi izgovara sporo i sriče). Nije spominjala nikakvu petu.

KAPUT:

Svašta. Zar misliš da sam ja to nešto umislio?

RADIJATOR (Lani):

Veoma je otmjen, ali i veoma... nepametan. (*Okreće se prema KAPUTU.*) Možda da se ti ipak vratiš u krevet i priligneš. Umorio si se, a onda ti lako otkáže taj tvoj vuneni mozak.

KAPUT samo odmahne rukavom.

LAPTOP (prema Radijatoru):

Tko o čemu, a on o mozgu. Ti što se šepure kako su najpametniji, zapravo su šuplji. Čisti spejs.

RADIJATOR:

Ja nisam šupalj, u meni ima pare.

KAPUT:

Pare! Ako tu ima nekog novca, bilo bi lijepo da i mi, gospoda, nešto dobijemo.

KAPUT rukavom čisti neke mrvice sa sebe i nastavi nonšalantno sjediti.

LANA:

Halo, ne pričamo sada o novcu i pameti. (LAPTOPU.) Ja sam se vama ispričala.

LAPTOP:

Ih, misliš da ćeš se time iskupiti. Moja jedna dušica je silne suze isplakala, a ti znaš što se dogodi kada suze kapnu na tastaturu - sve bzz-bzzz. Stoga ti i neću reći gdje ti je tvoj medo, iako sam sinoć bio otvoren na stolu i sve sam vidio.

LANA:

E, ovo je stvarno prešlo svaku mjeru. Bezobrazno je ako netko može, a ne želi ti pomoći.

LAPTOP ponovo odskoči na stol.

RADIJATOR:

A neki baš nisu i sposobni. (Pogleda prema KAPUTU.)

LANA (Radijatoru):

A i on me nervira. (Isto gleda u KAPUT koji sjedi na krevetu. LANA šapuće.) Znam kada ga tata obuče, onda sigurno ide na službeni put... I gdje je tata sada?.. Umorila sam se. Nikada neću pronaći svoga Dadu.

Ona umorno dođe do fotelje i sjedne. Najednom se čuje neko brundanje, koje se sve više pojačava. KAPUT se okrenu na jednu pa na drugu stranu, i naglo baci na krevet. LAPTOP spreman da se zatvori ako zatreba. RADIJATOR se ponovo pokrije ručnikom.

LANA:

Šta je to? Tko to brunda? Ljudi, nešto je u ovoj sobi!

Svjetlo se naglo ugasi. Mrak.

Scena 4.

Ista soba. Svi su tu, ali se pojavljuje još netko, koga smo tražili i iznenadili se što smo ga našli.

LANA:

Što se dogodilo?

Svjetlo se polako povećava u intenzitetu. Fotelja se podiže i vidimo da je to zapravo DADA, samo velik, kao ljudska figura.

LANA:

Dado, to si ti?!

DADA:

Svo vrijeme sam ti bio ispred nosa, a ti nisi vidjela. I ti si mi neka najbolja prijateljica.

LANA:

Ali očekivala sam svoga malog medu, a ne jednog diva.

LAPTOP se pomakne.

DADA:

E, pa ne želim više biti mali. Dosta su tebe i mene ćuškali - kada porasteš, kazat će ti se. Ne želim više da mi se obećava, hoću da bude sada.

LANA:

Čudno izgledaš. Ne samo zato što si veliki, nego i onako.

DADA:

Neću više ni ovako, ni onako.

DADA (pjeva, malo brunda):

Dosta ti je stalnih prijetnji, ucjena i laži,
gledaj pravo, ne prljaj se, slatkiše ne traži.

Slobode ti malo treba, uživanja u travi.

Hoću da smo kao cvrčci, a ne kao mravi.

A neeeeeee kaoooooo mraaaaaavi!

LAPTOP se pridružuje pjevanju u posljednjem stihu. Odskoči na bor.

LANA (šapuće):

Šutite, čut će nas sveti Nikola.

LAPTOP se prene od te rečenice.

LAPTOP:

Zlo i naopako. Neću da ja jedan ostanem bez darova. Idem - eskejp.

LAPTOP odskoči na stol i zatvori se. Kako počinje razmirica između Lane i Dade, s RADIJATORA sklizne ručnik.

DADA:

Ma, više i s tim Nikolom, što kao donosi darove. Stalno moramo paziti i biti dobri, zato što će nas kazniti i darova neće biti.

LANA:

Pa neće ih biti ako si bezobrazan.

DADA:

A je li ti nekada palo na pamet kako taj sveti Nikola (karikira) zna jesmo li mi dobri ili ne?

LANA:

Pa on je svetac, a sveci sve znaju.

DADA:

Ma baš, kako ne. Razmisli malo. Pa tvoji tata i mama mu sve jave. Idu i cinkare. Tužibabe jedne. I tko je onda bezobrazan - mi ili oni?

LANA:

Kakav si postao?! Više sam te voljela kada si bio kao prije.

DADA:

Ako si mi prijateljica, voljet ćeš me i ovakvoga.

KAPUT se uspravi na krevetu.

KAPUT:

Ja imam dvoje prijatelja Košuljicu-Micu i sebe.

RADIJATOR:

Svašta! To što pričaš je baš... nepametno. Sam sebi nisi prijatelj. Ne možeš sebi biti ni brat, ili neki rođak. Na žalost, nitko.

KAPUT:

Zašto ne mogu? Ja sam sebi sve.

DADA:

Dosta više tog trabunjanja. Sada ću se još više razljutiti.

Svi se ušute. Trepću.

LANA:

Dado, slušaj, urazumi se. Hajde da se vratimo kući, u onu drugu sobu što je kao ova, ali gdje... ovaj... stanovnici sobe, ne govore.

DADA:

Ja se tamo ne vraćam. Ne dolazi u obzir. Osim ako se tvoji tata i mama ne promjene.

LANA:

Kako?

DADA:

Pa da shvate što im je važnije. Do tada, ja se ne vraćam i točka.

DADA lupi nogom o pod, svi odskoče. Viknu.

RADIJATOR:

Dobro, dobro. Hajde smirimo se. Hajdemo, pamet u glavu... barem oni koji pamet imaju.

LANA:

Kako ću se smiriti?! Ja ne znam kako ću ovo riješiti... Tata, mama, dođite.

DADA:

I to je sve što znaš uraditi. Kakva si ti cmizdravica. Tatice, mamice, pomozite. Mi smo zajedno, mi smo sretna obitelj. (Karikira.) Ma dosta mi je svih tih gluposti, priča o ljubavi i darivanju. Ne želim da nam dolazi taj Nikola i neću ovaj bor.

DADA počinje skidati ukrase s bora. Svi viknu. LAPTOP se otvori i skoči prema DADI, kao da ga želi ključati svojim stranicama. DADA ga jednim pokretom odbaci u stranu. Ovaj padne na stol i ponovo se zatvori i pri tome se čuje neko zujanje kao kratak spoj. KAPUT skoči i pokrije DADU po glavi. DADA se još više razbjesni i baci ga pod noge i zgazi.

LANA:

Prestani!!!

DADA se zaustavi. Svi se ukoče. KAPUT se pridigne, kao da malo šepa i ode do kreveta.

LANA (Dadi):

Vidi što je ta silna ljutnja od tebe napravila.

LANA priđe KAPUTU, malo ga popravi.

KAPUT:

Dobro sam, dobro. Što ću, stalno me napadaju. To je zato što sam ja od otmjenog roda.

DADA:

Lana, jasno ti je da je ovo što osjećam tvoja ljutnja, o kojoj ti je teško pričati s tatom i mamom. (Obriše čelo, kao od znoja. Nije ni njemu lako.)

LANA sjedne na pod, pomalo očajna.

TATA (off, kao eho):

Lana, gdje si dušo?

MAMA (off, kao eho):

Gdje si se sakrila? Hajde, trebamo krenuti.

LANA:

Oni su u onoj sobi. Traže me. Kako ću ih dozvati ovdje? Što da radim?

RADIJATOR:

Mućni malo
glavom čistom.
Nek' ti dođu,
stazom istom.

LANA:

Stazom istom?... Hm... Misliš da bi, ako ponovo protrljam dugme, oni ovamo nekako upali?

KAPUT:

Bože, svašta, nemoj da netko ovdje nešto pali, ne dolazi u obzir.

LAPTOP (se otvori):

Ali znaj da ako oni dođu ovdje, morat ćemo svi šutjeti, pravimo se kao da nismo živi. Znači, ctrl do kraja.

LANA:

Pa šta da radim prijatelji, moram ih pozvati.

RADIJATOR:

Pozovi, ali ne smiješ nam se obraćati kada su oni tu. Znači, samo promišljeno. Dogovoreno?

LANA:

Dogovoreno.

LAPTOP:

Hajde svi, tri-četiri-sad.

*KAPUT se okrene na jednu, pa na drugu stranu, kao da od nekog bježi i strovali se na krevet.
LAPTOP i RADIJATOR se ukoče, ponovo postanu objekti u sobi.*

LANA izvadi dugme iz džepa. Protrlja ga nekoliko puta.

LANA:

Dugme, dugme, budi drug, pokaži im gdje je put. Dugme, dugme, budi drug, pokaži im gdje je put. Dugme, dugme, budi drug, pokaži im gdje je put.

Odjedanput se svjetlo u sobi mijenja, crveni, skoro do usijanja. Glazba je mješavina raznih zvukova i glasova. Jasno je da se nešto vrlo čudno događa. Svjetlo treperi. Uz buku u sobi ulaze TATA i MAMA.

TATA:

Lana, dušo, pa gdje si?

MAMA:

Nešto nam se čudno dogodilo. Kao da mi se malo vrti u glavi.

LANA:

Ne mogu vam sada to objašnjavati, imam jedan drugi problem.

U tom trenutku DADA se pomjeri.

TATA (tek ga sada spazi):

Koliki medvjed!!! (Stane ispred DADA da zaštiti LANU od "medvjeda".)

LANA:

Nije medvjed, nego Dada.

MAMA:

Lanice, tvoj Dada je mali. Ovaj izgleda kao pravi medvjed. (Stane ispred TATE, da ona njega zaštiti.)

LANA:

To je Dada, samo je narastao.

TATA:

Ne razumijem. Kako?

DADA:

Neznalice, dosta priče.

MAMA:

Vidi - medvjed, a bezobrazan.

DADA:

Dobro ste se sjetili da potražite svoju djevojčicu. Gotovo da je prošao cijeli dan, a vi tek shvatili da je nema.

TATA:

Gospodine Dado, nemojte tako.

DADA:

Što sada gospodine Dado? A sinoć je bilo - Lana nemoj sada vidiš da radim na laptopu, vidiš da pišem izvješće.

MAMA:

Ma tko ste vi da se mi vama pravdamo?!

DADA:

Mi smo Dada i Lana. Stoga, imamo svo pravo da se naljutimo što ste postali nemogući.

Dada im se približi i kao da ih malo zaobiđe, pa dođe bliže LANI. TATA i MAMA malo ustuknu. Tako da su sada TATA i MAMA s jedne, a DADA i LANA s druge strane.

TATA:

Kako nemogući?

DADA:

Pa lijepo. Kada Lana nešto priča, vi je ne slušate. Kada traži da joj nešto pomognete, vi nemate vremena. Više joj ne kupujete darove s radošću, nego preko interneta. Umjesto da s njom čitate bajke, ostavljate je u igraonici.

MAMA:

Čekajte, je li to baš tako?

DADA:

Ma ima još. Vodate je tamo ovamo na sate glume, klavira, engleskog... Ona vas gotovo ni ne viđa. Znam da ćete sada udariti u tužnu priču kako se mora raditi, zaraditi novac. Ali za koga radite? Ako radite za obitelj, trebala bi vam ona biti na prvom mjestu, a ne taj posao.

TATA:

Gospodine Dado... pa ovaj... pa nemojte.

DADA:

Što nemojte. Nemoj da uzimam šibu.

MAMA:

Pa on nama prijeti!

DADA:

Naravno da prijetim. Jer šiba je iz raja izašla, je li tako? (Zakorači prema TATI i MAMI. Ovi malo ustuknu.)

TATA:

Ovaj... pa onda neka se tamo i vrati.

MAMA:

Ma što je ovo? Slušajte, nismo mi neka djeca.

DADA:

E pa da vidite kako je to. (Približi se još više roditeljima. TATA zauzima pozu kao da će se braniti. MAMA viče. DADA brunda.)

LANA:

Dosta!!! Pa ne mogu više ovo podnijeti. (Svi se zaustave.)

LANA pjeva:

Došle su mi preko glave,
razmirice, svađe neke.
Hoću priču, smijeh i radost,
neki izlet pokraj rijeke.

Došlo mi je preko glave,
da sam fina, dobra, mila.
Imam pravo na nestašluk,
na slobodu, snažna krila.

Došlo mi je preko glave,
da sam tako često sama.
Hoću da ste češće sa mnom,
hoću da sam češće s vama.

TATA i MAMA se pogledaju. Zbunjeno.

MAMA:

Čekaj, Lana, ja nisam znala da je situacija tako loša. Pa nije baš da nikada nismo tu. (Malo šuti.) Ali, kada bolje razmislim...

TATA:

Ovaj... stvarno smo te zanemarivali. Ali to nije zato što te ne volimo. Ti si naše jedino blago. To znaš, zar ne?

DADA:

Pa počnite se tako i ponašati.

TATA priđe boru i stavi na njega neki ukras. TATA i MAMA priđu LANI i zagrlje je.

LANA:

Možda možemo početi odatle gdje smo se udaljili.

DADA se sklupča u fotelju. LANA mu priđe i iz te gomile materijala, izvuče malog DADU (veličine sa početka ove priče). Sveti Nikola ulazi u sobu.

LANA:

Sveti Nikola! Pa ti možeš ući ovdje bez problema?

SVETI NIKOLA:

Ja svugdje ulazim bez problema, a pogotovo kada vidim nešto lijepo. A kada sam vidio taj zagrljaj, baš sam se raznježio. I pomislim, izgleda da su roditelji ove male Lane, konačno saslušali svoje čedo.

TATA i MAMA:

Jesmo.

SVETI NIKOLA:

I imate li nešto još reći Lani?

MAMA:

Trudit ćemo se da više budemo s tobom, da provodimo vrijeme zajedno. I ja sam se toga poželjela.

TATA:

Ne treba nas posao toliko odvlačiti. Mi smo jedni drugima najvažniji.

SVETI NIKOLA:

Lijepo je kada čovjek dođe na kraj jedne priče, kada se sve lijepo složi. (Zagrli Lanu.) A ti i tvoj Dada zaslužili ste darove, zato što ste bili hrabri i odvažni da pronađete ponovo put do svojih roditelja, odnosno da ih uvedete u svoj svijet. Poklanjam vam ovo veliko dugme da se svi sjetite što je u životu zaista važno. (Vadi iz torbe, iz koje viri suho voće i slama, veliko dugme i stavlja na bor. Upale se lampice na boru.) Dragi moji, pa sretni vam blagdani.

SVETI NIKOLA (pjeva):

Blagdani nam ovi dođu
da nam tiho kažu što je

MAMA (pjeva):

u životu bitno, važno.
Ljubav, radost, sreća to je.

TATA (pjeva):

Blagdani nas ovi bodre,
da pričamo o slobodi,

LANA (pjeva):

O hrabrosti i o pravdi,
da se nove nade rode.

DADA (pjeva):

Blagdan ovaj to ste i vi,
kad dođete ovdje nama,

SVI (pjevaju):

Kazalište tad stvorimo,
i bude neka mala drama.

SVI (uzviknu):

Sretni blagdani!!!

Oni polako izađu sa scene. Sveti Nikola ostavi nekoliko šljiva i kajsija na Radijator, Papire, Laptop. Svjetlo se gasi. Lana se ipak vrati i proviri. Radijator malo zaškripi. Malo se otvori pa zatvori laptop. Kaput se malčice pridigne pa se opet spusti. Fascikla se još jednom zaključa. Tiho skoro šapatom se čuju samo njihovi glasovi: Sretno!!! Lana mahne i ode.